

CỘI NGUỒN TÌM THẤY

1.

Con nhỏ Marie là một đứa dễ ghét. Nó vẫn âm thầm hậm hực ghen tức với tôi. Mà làm sao nó ghen cho được. Cái gì tôi cũng bỏ nó xa lắt xa lơ Ở trong lớp sức học của tôi như một trái bóng bay nổi nà vươn lên tít tắp tận trên cao trong khi nó lệt đệt như một trái bóng xì hơi luân quần là đà trên mặt đất. Mặt mũi tôi nhẹ nhàng khoảng khoát bao nhiêu thì mặt nó dày dặn nặng nề bấy nhiêu. Ấy là chưa kể tới mái tóc nhạt nhòa như những sợi râu bắp và cặp lông mày lông mi như nằm lẫn lộn chìm lìm trong nước da đầy tàn nhang. Đứng xa xa một chút người ta không thể nhìn thấy tóc của nó nên cái mặt trông giống như một hình nhân trong tiệm bán mũ mà người ta quên đội cho cái mũ trên đầu. Như vậy mà nó lại cứ ồng ẹo với thằng Francois, cái thằng bánh trai và học giỏi nhất lớp mới lạ chứ. Đôi mắt của thằng Francois sáng như hai cái đèn pha thì làm sao mà nó có thể nhìn người lộn được. Nó cứ lơ tịt đi chẳng thèm đoái hoài tới con Marie Con Marie càng cay thì lại càng sỗ sàng hơn khiến thằng Francois sợ né tránh nó như tránh tà ma yêu quái. Chuyện của chúng nó thì thầy kệ chúng nó tôi chẳng để ý làm chi Ngặt một cái là thằng Francois lại cứ theo sát tôi như hình với bóng. Tội nghiệp cho thằng Francois. Nhè tôi mà tính chuyện lãng nhãng thì quả là... trật địa chỉ! Tôi ít khi chịu mất thời giờ vì những chuyện lảm cẩm đó. Mấy cái boom đời nào có mặt tôi. Mấy cái disco thì lại càng không có bóng dáng... nàng. Họa chẳng vài cái party sinh nhật của mấy con bạn thân thì tôi còn đến. Sao tôi thấy không hợp được với cái lối sống ào ào mê mải của lũ bạn. Chúng nó như một đám thủy triều dồn dập nhảy nhót huyền thuyên chẳng cần biết tới cái tan nát vỡ vụn khi va người vào những tường đá đầy

dãy nơi bờ biển. Những ý nghĩ trật trìa đại loại như vậy đã mang đến cho tôi cái danh hiệu “bà già”. Tôi mỉm cười tự tin khi được gọi bằng cái hỗn danh không mấy mỹ miều đó. Bà già nào mà có được cái bản mặt hồn nhiên thanh thoát, cái dáng vẻ trẻ trung nhanh nhẹn như tôi. Chẳng Francois đã chẳng lăng xăng xoay quanh cái bà già dễ thương này đó sao?

Chính vì chẳng Francois mà con nhỏ Marie đối với tôi như chó với mèo. Nó tìm đủ cách để hạ tôi. Mặc kệ, tôi đâu có ngán. Tôi đâu có tranh hơn thua với nó làm gì. Nhưng tôi không thể làm ngơ được khi nó rủ một lũ bạn của nó đồng thanh gào thét vang sân trường: “Lêu lêu con Chinoise!”. Tôi lịm người đi. Nơi vùng quê cách xa Québec cả trăm cây số này người ta không chấp nhận một giống người nào khác giống dân bản xứ. Ngay mấy người gốc Anh mặt mày chẳng có gì khác dân ở đây mà cũng bị dè bủ xa lánh. Nói gì tới người Trung Hoa xa lắc xa lơ Mặt tôi bùng đỏ trước sự xỉ nhục bất ngờ này. Con giận cuộn cuộn ập vào đầu tôi rồi lan ra khắp người như một ngọn sóng thần hung hãn. Những cái miệng la hét đang ngoác ra như múa trước mặt tôi. Tôi thấy xót xa trong mắt, gòn gòn nơi cổ, tê dại tay chân. Người tôi hệt hẫng như đang bị ném xuống một bờ vực thăm thẳm tối đen. Con bực bội kéo vài giọt nước mắt lăn xuống má tôi. Tôi giơ tay quệt nổi cảm hờn hiển hiện, bất ngờ tạt mấy lọn tóc qua mắt. Tôi sững sờ thoáng thấy ánh đen nhạt của tóc tôi. Chẳng có lẽ nào con Marie nói đúng. Những sợi tóc của tôi đen hơn, cứng hơn tóc của tụi bạn. Tôi vội chạy ra khỏi sân trường về thẳng nhà.

Mẹ tôi đi làm chưa về. Tôi mang nổi bực dọc vào phòng tắm. Nước giúp tôi lấy lại được bình tĩnh. Tôi lặng ngắm tôi trong chiếc gương lớn. Người tôi thon thả, ngực tôi vừa phải, đùi tôi săn cứng, nước da tôi không được trắng lấm lại thiếu mịn màng. Tôi giơ tay vuốt mặt. Mũi tôi không được cao, mắt, tóc, lông mi, lông mày hơi đen, mi mắt rõ ràng nhưng hơi hum húp vun cao. Lần đầu tiên tôi nhìn kỹ tôi và thấy xa lạ với chính mình. Cái con nhỏ đứng trần truồng trong gương có phải là con Sylvie vẫn ngày ngày cắp sách tới trường học hành, đùa rờn rong chơi với lũ bạn không? Tôi ngây dại trong ý nghĩ mình như tách rời ra khỏi khung cảnh thân quen chung quanh. Như một viên sỏi nằm cô độc bên đường cam chịu nổi

ngậm ngùi lạc lõng. Tôi rùng mình nổi gai khắp người. Những lỗ chân lông như chui từ trong thịt ra xô giạt làn da làm nước da tôi như đậm màu thêm. Tôi cảm thấy cô đơn đến hoảng hốt cả người.

Chưa bao giờ tiếng mở cửa của mẹ tôi lại khiến tôi thấy dễ chịu như vậy. Tôi quần vội chiếc khăn tắm chạy ra đón mẹ. Nụ hôn của mẹ xoa ấm cõi lòng tôi. Tôi ngược nhìn khuôn mặt mẹ. Tôi ngỡ ngác khi chợt thấy mình không giống mẹ. Màu mắt, màu tóc tôi đâu có như vậy. Mẹ tôi thoát trở nên xa lạ. Bà như thuộc về cái tập thể vừa chối từ tôi. Những giọt lệ trên mắt tôi đẩy mẹ tôi vào một cõi nhạt nhòa chập choạng mù khơi. Tôi thổn thức cho sự lẻ loi cô quạnh của tôi. Chẳng còn một chỗ nào cho tôi trên cõi đời này.

Mẹ tôi sừng sốt ôm chặt lấy tôi, lay lay đôi vai rung động của tôi cuống quýt hỏi:

- Con làm sao vậy?

Câu hỏi của mẹ làm nước mắt tôi rào rạt thêm. Người tôi run lên như một con mèo tội nghiệp. Nỗi tủi hờn khóa chặt miệng mồm tôi khiến tôi chẳng thể thốt nên lời. Mẹ tôi ôm chặt tôi vào lòng dỗ dành:

- Con có chuyện gì cứ nói cho mẹ hay. Con gái lớn rồi mà còn khóc như con nít vậy. Bình tĩnh lại đi con. Giấy đây, con hãy lau mắt đi này. Hay là để mẹ lau cho con nghe. Con tội hư quá. Cao bằng mẹ rồi mà còn làm nũng.

Tôi lịm đi trong tiếng vỗ về của mẹ. Tâm hồn tôi như dịu lại. Tôi muốn được thu nhỏ hình hài trở về những ngày ấu thơ được mẹ ấp ủ bao bọc. Những giọt nước mắt của tôi nhòe nhoẹt trong bàn tay của mẹ. Mẹ ghi riết người tôi như muốn truyền qua tất cả tình thương yêu đang dạt dào trong lòng. Phải khó khăn lắm tôi mới nói được bằng một giọng sững ứ.

- Tội nó bảo con là Chinoise!

Đôi tay mẹ tôi khẽ rung lên xúc động. Bà bóp chặt hai má tôi nâng mặt tôi lên nhìn thẳng vào mặt bà và nói:

- Con là con của mẹ mà! Để ý làm gì đến những điều lũ bạn con nói.

Cặp mắt xanh trong của mẹ thoáng vẻ bối rối. Có điều gì bất thường nằm trong đó mà mẹ muốn dấu tôi. Tôi lấp bắp trong nỗi lo sợ đang dấy lên trong lòng:

- Nhưng... con không giống mẹ!

Vòng tay mẹ xiết lại quanh tôi như muốn chứng tỏ tôi là một phần của mẹ, cái phần máu yêu chẳng bao giờ rời xa mẹ lấy một ngày. Mẹ khẽ thì thầm vào tai tôi, giọng mẹ nhẹ nhàng quẩn quít, môi mẹ mấp máy chạm trên vành tai tôi:

- Ít nhất con cũng giống mẹ một nửa chứ.

Tôi sững sốt bất lấy khuôn mặt bất động của mẹ. Mẹ đang thả hồn vào một cõi xa xôi nào đó. Tôi chợt thấy xa cách mẹ quá đổi. Giọng tôi như níu kéo:

- Con muốn hoàn toàn giống mẹ, hoàn toàn là con của mẹ ?

Mẹ như không nghe thấy câu nói tội nghiệp của tôi. Vẫn với cái giọng vô hồn lạnh tanh, bà hỏi tôi:

- Con có biết cha con là ai không?

Tôi trả lời không chút ngập ngừng:

- Thì ba Vincent chứ ai.

Mẹ tôi khẽ lắc đầu:

- Con chẳng có liên hệ gì tới cái ông Vincent đó cả. Cha con là một người Việt Nam tên Phan.

Như có ai tung tôi lên lơ lửng giữa trời làm tôi chói với từng cơn. Ruột gan tôi rối bời thăng thót. Điều tiết lộ bất ngờ của mẹ như một tảng đá đè nặng lên tôi làm tôi ngộp thở khó chịu. Đầu óc tôi quay cuồng đến chóng mặt. Tôi ôm mặt khóc rung rức. Con nhỏ Marie nói đúng. Tôi không thuộc về nơi chốn mà tôi đang sống. Tôi là một kẻ đứng bên lề bị mọi người ruồng bỏ lánh xa Chắc tôi chết trong nỗi cô đơn quanh quẩn. Làm sao tôi có thể chịu được sự lẻ loi hiu hắt này. Cha tôi không phi là ông Vincent đã sống với mẹ tôi ngày tôi còn nhỏ mà là một người lạ hoắc ở một phương trời xa xăm nào đó. Đời tôi sao lại rắc rối khổ sở thế này.

Tay mẹ tìm tay tôi khẽ bóp nhẹ triu mến. Mẹ chờ cho cơn xúc động của tôi dịu bớt mới khoan thai bảo tôi:

- Mẹ vẫn có ý định một ngày nào đó khi con lớn khôn mẹ sẽ kể cho con nghe cuộc tình ngang trái của mẹ mà con là một chứng tích máu yêu suốt đời nhắc nhở mẹ tới những ngày yêu đương hoang dại đó. Mẹ gặp ba con khi cả hai cùng đang theo học Đại học ở Montréal. Sau một thời gian quen biết, mẹ và ba con sống chung trong một căn phòng nhỏ tại một khu bình dân gần trường. Ba con là một

người thông minh, tốt bụng, hiền hòa và yêu mẹ hết mực. Hai năm sống với ba con là thời gian sung sướng nhất đời mẹ. Ba con qua đây học bằng học bổng của chính phủ Việt Nam nên khi tốt nghiệp bắt buộc phải trở về nước. Tuy nhiên nếu lúc đó ba chính thức cưới mẹ thì ba sẽ được Sở Di Trú Canada cho phép ở lại. Thời gian trước khi ba con tốt nghiệp là thời gian khó nghĩ cho cả ba lẫn mẹ. Ba con là người có trách nhiệm nên muốn trở về sau khi đã được hưởng đặc ân của đất nước. Hơn nữa ba con còn mang nhiều hoài bão muốn thực hiện nơi quê hương của ba con, một nơi mà ba con bảo là còn chậm tiến, nghèo khổ cần đến những người có chuyên môn như ba con. Ba con bảo mẹ sinh ra ở đây lớn lên giữa một xã hội dân chủ, giàu mạnh mẹ không thể hiểu được là những gì mà ở đây coi như một điều dĩ nhiên thì nơi quê hương của ba người ta phải tranh đấu tới đổ máu cũng chưa có được. Mẹ hiểu tình yêu của ba con đối với mẹ nhưng mẹ cũng hiểu con người ba, ba chẳng bao giờ có thể là một kẻ trốn tránh. Mẹ có nghĩ tới chuyện theo ba con về Việt Nam nhưng ba con bảo mẹ chưa sẵn sàng để có thể nhập vào cuộc sống khác biệt ở bên đó. Cuối cùng ba mẹ cứ tạm đồng ý chia tay rồi sẽ tính sau. Lúc đó mẹ chưa biết là mẹ mang thai con. Mẹ cũng không báo cho ba con biết trong những thư mẹ gửi sau đó vì mẹ nghĩ rằng chỉ thêm khó nghĩ cho ba con, chờ tới lúc thuận tiện sau này cũng chưa muộn. Thời gian mang thai con là thời gian mẹ sống trong một tâm trạng hết sức cam go nửa như kiêu hãnh với sự hy sinh của mình nửa như hờn tủi với nỗi cô đơn đang gánh chịu. Khi sanh con ra mẹ khóc vui tới mấy ngày trong lệ loi cô quạnh. Tâm hồn mẹ nhiều khi yếu đuối khiến mẹ cảm thấy như hụt hơi giữa những ngọn sóng trùng trùng điệp điệp của biển cả mênh mông. Giữa lúc đó quê hương của ba con rơi vào tay Cộng sản. Tới bây giờ mẹ cũng không hiểu lúc đó mẹ đã thực sự xúc động như thế nào. Mẹ ngỡ ngàng như đã đánh mất hồn mình. Chẳng còn một cánh cửa nào mở ra cho niềm hy vọng của mẹ. Mẹ lịm đi trong nỗi tê tái héo úa. Sau đó mẹ gặp và lấy ông Vincent như muốn tìm một bầu vút vào cuộc đời. Nhưng mẹ đã lầm. Cái bóng của ba con đã bao trùm nhốt kín cõi lòng mẹ. Mẹ còn gì đâu để chia sẻ với ông tá Đành phải chia tay. Mẹ cảm thấy quá mềm yếu nên đã gửi một lá thư qua địa chỉ cũ của ba con. Mẹ kể lể dài dòng về cuộc sống của

mẹ và nhất là về con. Ngày qua ngày mẹ trông mong thư hồi âm nhưng lá thư chờ đợi hình như chẳng bao giờ tới. Mãi về sau mẹ mới nhận được thư của một người lạ. Ông ta tự giới thiệu là bạn thân của ba con và cho biết là ba con đã bị Cộng sản bắt và giam cầm qua nhiều trại tù. Chính ông ta là người đã nhận được thư của mẹ và thông báo cho ba con. Sau đó ba con đã vượt ngục và trốn khỏi Việt Nam. Chuyến đi không được may mắn và ba con đã mất tích ngoài biển khơi. Mẹ cứ nghĩ rằng hình ảnh cuối cùng mà ba con mang theo phải là hình ảnh của mẹ con mình. Mẹ thấy...

Mẹ bỏ lửng câu nói bằng những tiếng nghẹn ngào vỡ vụn càng lúc càng nhỏ dần. Mắt mẹ đầm đìa nước mắt. Những giọt nước mắt của tôi cũng buong bả chảy xuống nhòe nhoẹt đôi má. Tôi lặng người nghĩ tới người cha cha hề gặp mặt. Sợi giây tình cảm đang đan kết trong hồn tôi mang tôi lại gần ông, buộc chặt tôi vào những ý nghĩ dịu dàng về ông. Tôi nhìn bàn tay tôi và như thấy rõ giòng máu của ông đang dào dạt trong tôi. Tôi cảm thấy tay tôi nóng ấm.

Mẹ đi về phòng để tôi ngồi bất động như một pho tượng buồn phiền. Một lát sau mẹ trở ra đưa cho tôi một tấm hình nhỏ. Người đàn ông trong hình nhìn tôi sao mà trêu mến. Tôi thấy loáng thoáng đây đó những mảnh vụn của khuôn mặt tôi trong hình. Người tôi xôn xao như những miếng đất được lưỡi cày dựng đứng dậy trở mở reo vui. Tôi đã bắt được nguồn gốc của tôi nơi con người đã cho tôi sự sống. Động lực nào tiềm ẩn trong con người tôi đã xô đẩy tôi về bến bờ quê nội đầm thắm thân thương.

Tất cả những gì liên quan đến cái xứ sở xa xôi đó đã được tôi chú ý đến: một mẫu tin trên báo, một chương trình truyền hình, một vài dòng chữ rải rác trong các sách sử địa, một vài tấm hình trên các tạp chí... Tôi vội rít đón nhận chúng như đón nhận những người thân quen.

Dần dà tôi đã biết Việt Nam nằm ở chỗ nào trên quả địa cầu đã rung động với phong cảnh, con người trong hình, đã hiểu tại sao có những người bị cầm tù, tại sao người ta đổ ra biển ào ạt trên những con tàu mong manh bất an, tại sao người ta bỏ mạng sống trên biển như ba tôi. . . Tôi xót xa như chính tôi bị ném vào những bất hạnh khôn cùng đó. Tôi thấy những người da đen cũng xót xa cho phần số lưu lạc của họ. Họ sờ soạng đất dúi nhau tìm về nguồn. Những

chiếc áo thun có chữ Roots trên lưng trên ngực như một nhắc nhở ngày đêm về cái nguồn gốc rào rạt thương yêu của họ. Tôi cũng như họ nhưng tôi cô đơn hơn họ. Tôi lẻ loi trên đường tìm về nguồn của mình. Tôi cũng mặc chiếc áo thun có chữ Roots trên ngực, chữ Roots đỏ chói chang như tấm lòng tôi nhiệt thành trở về với máu mủ của ba tôi. Tôi nghĩ rằng những người chết tức tưởi như ba tôi thường lần khuất trở về bên cạnh người thân yêu. Tôi tin tôi là giọt máu vắt vương mà ba tôi muốn vỗ về âu yếm. Tôi xin mẹ tấm hình ba tôi và đặt trên mặt tủ cao trong phòng tôi. Tôi hỏi mẹ và biết rằng ba tôi rất thích hoa hồng, thứ hồng nhung đỏ sậm đặc quánh nồng nhiệt. Tôi chăm sóc chẳng bao giờ để cho bông hồng kịp héo bên tấm hình ba tôi.

Những gì xảy ra trong đời tôi sau này hình như có bàn tay dẫn dắt của người cha mà tôi cảm thấy như thể đã từng thực sự sống bên tôi.

2.

Cả một cái gym lớn như một chiếc tàu biển được dùng làm nơi ghi danh. Chỉ nguyên nhìn thấy người đi qua kẻ đi lại cũng đủ mệt con mắt, chóng cả mặt. Người nào người nấy cố nói thật nhỏ cho khỏi ồn ào mà căn phòng quá khổ này lúc nào cũng có tiếng rầm rì như cả một bầy ong vò vẽ tụ họp về làm tổ. Đồng hồ đã chỉ ba giờ mà hàng người xếp hàng trước bàn tôi vẫn còn dài ngoẵng. Tôi liếc nhìn qua các bàn khác. Cũng chẳng kém. Mỗi chiếc bàn giống như đầu một con trăn kéo theo cái thân mình uốn khúc rỗng rần là hàng người nối đuôi nhau đứng chờ. Tụi bạn tôi ở các bàn khác giờ tay vẫy chào. Tôi vẫy trở lại miệng cố nở ra một nụ cười héo hon. Chúng tôi đang học năm chót và được nhà trường mướn với giá rẻ mặt ngồi ghi danh cho các cô các cậu mới bước chân vào Đại Học. Lương tiền không được bao nhiêu nhưng được cái vui nhìn ngắm, trò chuyện với các em bé tươi rói tấp nập tới ngồi trước bàn. Ông anh tôi du học bên này từ năm nào năm nào là người cẩn thận số một. Tối qua ngồi ăn cơm với cả nhà ông cứ dặn đi dặn lại tôi là đừng chỉ để nhìn thôi chứ đừng có lạng quạng mà thân bại danh liệt đấy. Tụi bay phải nhớ năm lòng “danh ngôn” của cô nàng Yvette làm trong phòng tao như thế này: chuyện vợ chồng cũng giống như coi ti vi, chán đài này thì đổi qua đài khác giản dị như bấm nhẹ vào

cái télécommande là xong.

Tôi sắp xếp tập hồ sơ vừa làm xong, gọi người kế tiếp mà chẳng thèm ngẩng mặt lên. Cái bóng người trước mặt tôi khoan thai khép nép ngồi xuống ghế như một cơn gió thoảng. Tôi nhìn lên và bắt gặp một nụ cười hiền dịu cùng đôi bàn tay trịnh trọng đưa tập hồ sơ cho tôi. Em đầm này lễ nghĩa gói! Tôi kiểm soát các giòng chữ điền trong hồ sơ, xét các giấy tờ đính kèm thấy đâu đấy đều gọn gàng ngăn nắp chẳng sai trật một ly nào cả. Đầm mà “công dung ngôn hạnh” dữ à! Tôi vừa định phán chữ parfait để kêu người khác thì cô bé lên tiếng hỏi:

- Anh là người Việt Nam phải không?

Tôi gật đầu cười cười. Con rồng cháu tiên ở cái trường này học hành thường ăn trên ngồi trốc thiên hạ nên cái gật đầu của tôi hơi dững mãnh kéo theo cái mặt hơi vênh lên một chút. Cô bé cúi mặt nói nhỏ nhẹ:

- Em cũng là người Việt Nam!

Tôi ngạc nhiên nhìn kỹ con người trước mặt tôi. Phải tinh ý lắm mới nhận thấy nét Việt Nam ẩn hiện trên khuôn mặt nặng nề tây phương. Anh tây nào “sản xuất” ra em chắc phải có cái gène mạnh lắm mới vẽ ra được cái mặt đậm nét đầm như vậy. Tôi nói bằng tiếng Việt:

- Vậy hả? Cô có nói rành tiếng Việt không?

Cô bé ngồi ngó ra một giây rồi vội vàng nói:

- Em không hiểu!

Cái miệng cười thật xinh. Đôi môi nằm dài ra thoải mái phơi bày hai hàm răng trắng tấp đều đặn như những hạt bắp thơm tho. Không nói được tiếng Việt cũng chẳng là chuyện lạ. Nhiều đứa em của bạn tôi cả cha lẫn mẹ giọng giống Lạc Hồng trăm phần trăm hẳn hoi mà cũng có nói được câu tiếng Việt nào đâu. Huống chi cô em lại chỉ Việt Nam có năm chục phần trăm. Không, mặt mũi nặng phần đầm hơn, phải tính còn lại có ba chục phần trăm thôi. Tôi vội cho điểm nhan sắc trong đầu. Tám trên mười. Thuộc loại khá. Tôi nở một nụ cười tiễn đưa kéo cái em đầm to như một con voi đang đứng đợi tới lượt mà nổi giận lên thì phiền phức lắm. Cô bé đứng dậy, vớ tay ra sau vuốt thẳng nếp áo quần rồi cười tít mắt lại nói: “Chao!”. Tôi ngần ngừ tự hỏi tiếng Việt hay tiếng Ý đây. Thôi, cứ cho là tiếng

Việt cho cuộc đời có một tí hạnh phúc vậy?

Tôi vừa huýt sáo vừa nhảy tâng tâng xuống cầu thang ra về thì bắt gặp cô bé ôm tập bìa trước ngực, đứng dựa lưng vào tường, một chân co lên thoải mái. Mái tóc đen bao quanh nụ cười tinh nghịch như thầm bảo bắt được quả tang cái phần con nít trong ông rồi đó nghe! Tôi hơi ngượng ngượng, mặt mũi tai miệng như cái lò sưởi vừa được đốt lên. Lấy hết chí nam nhi coi nụ cười chế riễu như pha, tôi lớn tiếng hỏi:

- Cô bé chưa về sao?

Cái miệng mím lại, hàm răng trên cắn chặt môi dưới làm hồng lên cái màu mộc mạc không son. Cái đầu lắc lắc, mấy lọn tóc trước trán đong đưa nhí nhảnh:

- Dạ chưa. Em muốn chờ anh hỏi chút chuyện.

Tôi khẽ nhếch miệng gật đầu như khuyến khích. Cô bé nói một hơi như một học sinh tiểu học vội vàng trả bài sợ quên mất nửa chừng:

- Tên em là Sylvie, chắc hồi nãy coi hồ sơ anh đã biết rồi. Xin lỗi anh, hồi nãy em có nhìn bảng tên trên ngực anh thấy chữ Phan. Tên họ ba em cùng là Phan!

Tôi sững sờ thấy mình đoán sai bét. Hóa ra em có bố Việt mẹ đầm. Tôi nhận họ hàng cho vui vẻ:

- Thế thì mình có chung một ông tổ rồi! Nhưng...

Tôi ngần ngừ không muốn nói tiếp, linh cảm thấy có điều gì không ổn nơi “lý lịch” của Sylvie Mặc kệ, cứ thấy sao nói vậy cho được tiếng là thành thật:

- Hồi nãy tôi có liếc qua tên họ của Sylvie mà không thấy chữ Phan đâu cả.

Mặt cô bé xịu xuống như một chiếc cửa sổ vừa buông màn. Đôi mắt mau lẹ thấm ướt chất chiu nhả ra từng giọt nước long lanh tròn trĩnh:

- Em chưa bao giờ gặp ba em!

Tôi muốn giơ tay đập vào miệng mình mấy cái để trị cái tội vô duyên ăn nói không giữ gìn ý tứ. Tay chân tôi luống cuống thừa thãi chẳng biết chúng được sinh ra để làm cái gì. Miệng tôi ấp úng:

- Xin lỗi Sylvie tôi vô ý quá.

Cô bé mở cái sắc đeo toòng teng bên người, lấy ra một tờ giấy phẳng phiu thơm ngát khẽ chậm chậm lên mắt. Cử chỉ dịu dàng dễ

thương. Tôi rửa thâm trong bụng. Chắc bố em cao chạy xa bay cho mẹ em một mình ôm cái bụng dở dang oan nghiệt. Tôi điên khùng vớ vẩn nhận họ nhận hàng cho cái mặt bây giờ khó nói chuyện. Tôi còn đang tiếp tục tự xỉ vả thì Sylvie như một bà tiên hiền dịu cứu vớt tôi ra khỏi bể trầm luân:

- Em không được mang tên họ của ba em nhưng em luôn luôn quý trọng và thương mến ông. Ông đã chết ngoài biển trên đường vượt biên đi tìm gặp em. Chuyện nhiều rắc rối lắm, có dịp em sẽ kể cho anh nghe sau.

Lúc đó mà có một chiếc máy chụp hình trước mặt tôi thì chắc là tôi đã có một tấm ảnh để đời. Tôi nhớ là cặp mắt tôi quả có trợn trừng lên, miệng tôi quả có há hốc ra và mũi tôi quả có thun lại như một cái vòi voi nho nhỏ. Tôi ngạc nhiên và mắc cỡ quá sức. Cứ như vừa mới chửi bới một người vắng mặt bỗng dưng thấy ông ta đường bệ đứng sừng sững trước mặt nhìn mình bằng con mắt nửa tha thứ nửa thương hại làm mình muốn độn thổ cho rồi. Sylvie như chẳng thấy cái mặt sượng của tôi, cô bé tiếp tục nói bằng cái giọng nghen ngào cố làm ra vẻ bình tĩnh:

- Em không biết phải nói thế nào cho anh hiểu. Hồi nãy nhìn thấy cái bảng tên của anh em mừng quá, giống như bắt được một cái gì thân thuộc lắm. Nó gợi em nhớ tới ba em, cái chết của ông, tình thương của ông, cuộc đời của ông. Em thấy như gần gũi lắm cái gốc Việt Nam của em. Câu tiếng Việt anh hỏi em mà em không hiểu làm em thấy khó chịu bứt rứt trong người, cái cảm giác kỳ cục của người biết mình có điều gì thiếu sót. Thành ra em muốn anh dạy tiếng Việt cho em có được không?

Đề nghị của cô bé làm tôi bất ngờ nhưng sao thấy nó thuận lý và dễ thương chi lạ. Có lẽ người thép chắc cũng phải mềm nhũn ra chứ kể chi cái thứ người rạt rào tình cảm động một chút là rớm máu trong lòng như cái thằng tôi. Thôi cũng coi như có một cơ hội thú vị để củng cố lòng yêu nước vốn vẫn âm ỉ trong tôi từ ngày bỏ nước ra đi. Nói cho to chuyện vậy chứ nguyên cái việc có một cô học trò cỡ này cũng đủ ham rồi. Tôi oai dũng gật đầu giờ nắm tay có thò ngón tay trở làm thành một cái ngoéo ra trước mặt. Cô bé mặt rạng rỡ giờ ra một cái ngoéo trắng hồng móc vào tay tôi. Hai đứa cười phá lẫn nhau xuống cantine làm lễ... khai giảng!

Một thầy một trò xấp xỉ tuổi nhau làm nên một lớp học lưu động không giống ai. Giờ giấc không nhất định, cứ hai đứa rảnh lúc nào là mở lớp lúc nấy. Lớp học giống như một con chuồn chuồn thích đâu đâu đó chẳng cần qui củ phiền phức. Lúc thì cà phê cà pháo ở Dunkin Donuts, hamburger với khoai chiên ở McDonald, cơm canh Việt Nam ở ông Cả Cần, phở phèo ở Hòa, khi thì ngay tại thư viện, ngoài hành lang của trường hoặc những bữa đẹp trời thì tại ghế đá công viên có lá vàng bay lá tả. Ông Rousseau mà biết được trên đời này có một lớp học như vậy chắc là sẽ sống lại ngồi dạy cười một cái rồi nằm xuống chết tiếp. Không biết vì lớp học thoải mái hay vì lòng ham học của trò và thú ham dạy của thầy mà chữ nghĩa của thầy kéo ào ào qua trò như một cây hoa thiếu nước lâu ngày bỗng được dịp hút vôi vàng từng vạt nước mát rượi.

Chỉ trong vài tuần lễ cô bé đã nói được những câu tiếng Việt thông thường, đặt được những câu hỏi giản dị và... thường thức được những món ăn Việt Nam. Cái mục ẩm thực này là kết quả... bên lề của lớp học nhưng lại là kết quả thú vị nhất. Bàn tay cầm đũa vụng về lúc đầu đã trở nên nhuần nhuyễn cùng lúc với sự mê say hương vị của một tô phở tái sách có thêm ớt, thêm tiêu, thêm nước mắm và đủ thứ rau giá bày trên bàn. Ông thầy đã phải vất vả trăm đường mới có thể làm cô học trò hiểu tại sao lại có thứ sách đầy chữ nghĩa nằm ở trên bàn và thứ sách dòn tan ngon lành nằm trong tô phở. Nghĩa của một chữ nằm ở chỗ này loạng quạng sang nằm ở một tiếng khác như vậy làm ông thầy mệt phờ... lông măng. Cái miệng xinh xinh bắt được hương vị của một tô phở cũng là cái miệng uốn éo cố gắng đến tội nghiệp để phát âm cho đúng những chữ lên bổng xuống trầm uốn lượn qua năm dấu như năm nốt nhạc khó tính bắt cái đầu cô bé ngẩng lên hạ xuống khi sắc khi nặng. Lỗi nói tiếng Việt nặng nề lên xuống như một chiếc cần câu siêng năng biến đi lúc nào mà cả hai thầy trò đều không hay biết. Một buổi sáng đẹp trời giữa một công viên hoa lá rực rỡ muôn màu, tôi tự nhiên nhận ra vẻ ung dung tự tại của thứ tiếng Việt nói với một nụ cười thoải mái trên khuôn mặt được thắp sáng bởi từng vạt nắng dịu dàng thanh thoát Tôi ngây dại ngắm nhìn hạnh phúc trong tâm tay Lòng tôi chơi vơi như một cụm mây hồng dịu. Con bướm trên môi tôi khẽ đậu xuống đài hoa trên môi cô bé. Hai bờ môi quần quít nhau

nồng nhiệt như ngọn lửa trại một ngày se lạnh. Cô bé nép vào ngực tôi tìm một chỗ che vững chắc êm đềm. Tôi ôm chặt cô bé, vòng tay như biết nói lời yêu đương.

Tình yêu đã biến lớp học thành những cuộc hẹn hò rong chơi, biến ông thầy thành một kẻ hạnh phúc và biến cô học trò thành một con bướm vàng có đôi mắt biết cười. Nó đã nâng Sylvie đứng dạy như một đứa trẻ tự mình đứng dạy tập đi. Chỉ vài ba bước dò dẫm đã đủ cho một cuộc làm người chạy nhảy tung tăng thỏa thích. Sylvie nói và đọc tiếng Việt trơn tru dễ dàng, ném mình vào các buổi họp mặt ca hát chơi đùa của bạn bè Việt như một người vừa tìm lại được con người đích thực của mình. Cô bé Sylvie đã trở thành Xuân Vi, cái tên do tôi phiên âm tặng nàng. Xuân Vi của tôi đã mang lại cho tôi cả một mùa xuân dịu dàng ấm cúng. Tôi ôm mùa xuân vào cuộc đời tôi để biến nó thành một mùa xuân miên viễn. Khi chúng tôi quyết định sống với nhau trọn đời thì Xuân Vi muốn có họ Phan trong tên nàng. Tôi tham lam xiết kín vòng tay kéo sát thân hình bé bỏng vào người khẽ nói:

- Anh bằng lòng cho em mượn họ của anh đó.

Xuân Vi háy mắt, quệt ngón tay vào đầu mũi tôi:

- Xí ai thèm mượn họ của anh, họ của ba em chứ bộ!

Tôi châm chọc:

- Của anh!

Nàng giả bộ cong cớn, hai tay chống nạnh, mặt ngẩng lên thách thức :

- Của em!

Hai đứa tranh nhau nói của anh, của em như hai đứa trẻ háo thắng muốn chiếm phần hơn. Nhịp điệu “cãi nhau” tăng dần làm hai cái miệng uốn éo tròn vo như hai cái bánh cam biến hình. Tôi chụp hôn lên miệng nàng khẽ ậm ừ:

- Ờ thì của em!

- Nụ hôn kéo theo nụ cười thỏa mãn trên bờ môi ngon như một chiếc kẹo mút. Xuân Vi ôm chặt tôi vào lòng hỏi bằng một giọng xa vắng thần thờ:

- Anh có tin là người chết có thể trở về đưa đường dắt lối cho người ruột thịt của mình được không?

Tôi gật đầu không nói, cầm tôi xiết mạnh trên mái tóc thương yêu.

Mùi hương quen thuộc đưa tôi trôi nổi bồng bềnh. Cuộc đời sao lại
có lúc dành cho người ta những giây phút tuyệt vời như vậy!